

קובץ
דברי תורה
ושיחות קודש

גליון ע"ז
פרשת תרומה
תשפ"ג

תוכן העניינים

- של"ס תרומה זכור תשפ"א
- קידושא רבא תרומה תשפ"ב
- של"ס תרומה תשפ"ב
- ליל ש"ק משפטים תשפ"ג
- אחר הבדלה משפטים תשפ"ב/ג
- הגה"ק בעל הלבוש זי"ע

ואלה יעמדו על הברכה בעבור שנדבו הוצאות הגליון

הרה"ח ר' שמחה בונם בוים שליט"א
בני ברק
לע"נ אביו
הרה"ח ר' מיכאל מנחם ב"ר שמחה בונם
ז"ל בוים
נלב"ע ו' אדר תשמ"ח

הרה"ג ר' יעקב דוד לאך שליט"א
בארא פארק
הרה"ח ר' מרדכי צבי לאך שליט"א
בארא פארק
לע"נ אביהם הרה"ח ר' זאב יהודה ב"ר מרדכי
צבי ז"ל לאך
נלב"ע ט' אדר ב' תשע"ד

הרה"ח ר' צבי מרדכי בוים שליט"א
בני ברק
הרה"ח ר' שמעון שלום בוים שליט"א
בני ברק
לע"נ אביהם הרה"ח ר' יהודה מנחם ב"ר
אברהם משה ז"ל בוים
נלב"ע ח' אדר א' תשע"ו

הרה"ח ר' יששכר שלום קופעין שליט"א
לעייקוואד
לרגל שמחת נישואי הבן
החתן יצחק הי"ו
עב"ג בת הרה"ח ר' שלום ריינער שליט"א

לרפואת שמחה בונם בן פוריה פיגא

ניתן לקבל הגליון

בארה"ק

בני ברק

ביהמ"ד אמשינאוו רחוב חזון איש 78
ירושלים

אצל הרה"ח ר' זלמן לעווין שליט"א
ביתר

אצל הרה"ח ר' אברהם לאנדא שליט"א

בארה"ב

בארא פארק

ביהמ"ד אמשינאוו 4408-15th Ave.
וויליאמסבורג

ביהמ"ד אמשינאוו 144 Rodney st.
מאנסי

ביהמ"ד ווארקע 10 Maple ter.
לעייקוואד

אצל הרה"ח ר' ישראל נתן בוים שליט"א

יו"ל ע"י מכון דברי תורה – אמשינאוו

כל הזכויות שמורות ©

לתרומות, הנצחות, ולקבלת הגליון

amshinov40@gmail.com

ניתן לתרום בעמדות נדרים פלוס

או במספר 03-7630585 שלוחה 8456

סעודה שלישית

פרשת תרומה – שבת זכור תשפ"א לפ"ק

לך עמלק, לך ממש, שעשה בקרבך ענין עמלק, אשר קרך בדרך, קרך הוא מלשון קרירות שהקר אותך מהתלהבות. שראוי להיות כל אדם בלבו כמוקד אש לפני ה' תמיד, והיצה"ר מקרר את האדם ומעצלו ובא אליו בכמה מיני פיתוים ומתנכר בלבושים וענינים עד שמפתה את האדם ואומר לאדם מה לך תיגע לדיק ותלד לבהלה, הלא אתה עשית כמה עבירות עד אין מספר וכבד ממך הדבר לעשות תשובה כראוי וכו' לכן למה לך ללמוד תורה ולהתפלל בכוונה, וכו' ואין בידך לא משלות העולם הזה וגם נכזבה תוחלתך לעולם הבא ותירש תרתי גיהנם, שמע נא עכ"פ ושמח בחור בילדותך בעוה"ז ואכול ושתה וייטב

וידבר וגו' ויקחו לי תרומה מאת כל איש אשר ידבנו לבו וגו', ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם. אנו עומדים עתה בפרשת זכור, הרבי מלובלין, בספרו זאת זכרון, מביא מרבו המגיד ממעזריטש, דמצינו דהתורה נמשלה גם למים וגם לאש, כמ"ש הוי כל צמא לכו למים. וכן נאמר, הלוא כה דברי כאש. כי ישנם שני יצרים. האחת הוא אש תבערת היצר, שבא להכשיל בחטאים, והשני הוא היצר של עצלות וקרירות. ולתורה יש ב' הכוחות, מים לקרר את היצר, וכן אש להביא חמימות בעבודת השי"ת.

והנה עמלק הוא היצר של קרירות ועצלות, וכלשון קדשו של בעל עבודת ישראל (פרשת זכור) זכור את אשר עשה

'סביב', שכן בא מהסביבה, אזי גם יצליח להגיע ל'תמחה את זכר עמלק', דהיינו להתגבר על היצר דעצלות ועצבות, עכתי"ק.

ואולי נוכל לפרש בזה הכתובים, ויקחו לי תרומה וגו' ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם. שהקב"ה אומר לנו ועשו לי מקדש, קדושה הוא לשון הפרשה והבדלה, שעיי"ז שאתה תפרוש מן התאוות של אש, תזכה לושכנתי בתוכם, להינצל מן הקרירות, הנמצא בתוכו, ולקבל אש של התלהבות לקדושה.

ויה"ר שנזכה למחיית עמלק, ועיי"ז נזכה לבוא לפורים בשמחה ובטוב לבב, ושמחת עולם על ראשינו בביאת גוא"צ בב"א.

לבך היום, ואל תדאג דאגת מחר לעוה"ב וכו', ועוד כהנה מדבר היצה"ר בלב האדם, עד שמפילו בעצלות בעבודת השי"ת, ומחזק לבו למרות עיני כבודו, עד שמוליכו כשור לטבח, עכל"ק.

וממשיך הרבי מלובלין, דהנה אצל היצה"ר של חמימות, בדרך כלל זה שייך דוקא ע"י חברים רעים או סביבה לא טובה, משא"כ יצה"ר של קרירות ועצלות הוא אצל האדם עצמו בתוכו. ויש עוד הבדל בין שני יצרים אלו, דיצה"ר של אש שייך בעיקר אצל אנשים נמוכים, משא"כ עצלות שייך אצל כל אחד. ועיי"ז נותן התורה עצה, והיה בהניח ה' אלקיך לך מכל איביך מסביב וגו', שאם האדם משפר מעשיו בענין היצה"ר של אש, שזה נקרא

אמרים

הרשע הזה בכשפיו בשורשו בקליפה
בכל סטריין דמסאבותא והס"מ יצא עמו.

זכור את אשר עשה לך עמלק. במדרש
(פרד"א פמ"ג) משל למלך שהיה לו פרדס
והעמיד כלב שוטה על פתחו והלך
אוהבו של מלך לגנוב מן הפרדס וקרע
הכלב את בגדיו, כל פעם שרצה המלך
להזכיר לו מעשה הרעה שעשה שהלך
לגנוב מהפרדס, אמר לו המלך כמה כלב
שוטה הוא זה שקרע בגדיך, כך ישראל
אמרו היש ה' בקרבנו אם אין (שמות יז, ז),
לא רצה משה רבינו ע"ה להזכיר להם
מעשה הרעה הזו שלא לביישם, ואמר
להם זכור את אשר עשה לך עמלק,
הכלב העומד על הפתח, עכ"ל. מכאן
משמע דענין זכירת מעשה עמלק, בא
להורות לנו, לתקן החטא של אמירת
היש ה' בקרבנו.

מצינו דבר חידוש בענין מחיית עמלק,
דהנה כל המצות שבתורה, צריכין לקיים
במחשבה דיבור ומעשה, ותמיד הם
נכללים במצוה אחת. משא"כ במצות
מחיית עמלק מצינו שיש ג' מצות
נפרדות במנין תרי"ג, מחשבה נמנית
למצוה בפני עצמה, דכתיב לא תשכח
והיא במחשבה. דיבור נמנה למצוה בפני
עצמה, דהיינו זכור בפה. ומעשה, נמנה
למצוה בפני עצמה, כדכתיב והיה בהניח
וכו' תמחה את זכר עמלק וכו'.

ובבני יששכר (אדר, מאמר ג' דרוש ו')
מבאר, דבענין מחיית עמלק, צריך לבטל
כל שיעור קומת הס"א, על כן צריך
כוחות גדולים לבטל הקליפה בכל
חלקיו, ולזה נצטוינו בג' מצוות נפרדות,
למחשבה דיבור ומעשה.

ואכן מצינו שאמרו **בזוה"ק** (ח"ב סה:)
דלא היתה מלחמה כזאת מימות עולם
ולא תהיה עד ביאת המשיח, שהתקשר

לרמז, שבמנורה הרומז לחכמת התורה, אין דרך איך להגיע לבד לתוצאה, אלא האדם צריך להתייגע בתורה, ולהכניס הככר זהב לאש, ואז יקבלו במתנה, ויצא מנורה טהורה.

ביאור בהניגון ד'ווארקי – כ"ק אאזמו"ר
זצללה"ה ביאר, שאצלם זה היה נקרא לא ללמוד, ע"כ. ועפ"י דבריו הק' נוכל לבאר, שמיירי כאן באחד שלומד ומתפלל, ואחר שמתבונן בעבודתו רואה שזה אינו כראוי, ובא לידי שבירת הלב, וטוען לעצמו שזה לא תפילה ולא תורה, ואז תיכף ומיד מתחזק שבכל זאת נשאר בו ענין טוב, שלא הכעיס את הבורא.

ואולי זה גם הביאור בגלייכע שטיינער', שיש איש שרוצה דרך ישרה, ללא שינויים, וזה אינו שייך כי האדם צריך תמיד ב' המדריגות בסמיכות, שבירת הלב ומיד שמחה. ורק באופן זה, שייך לעבוד את ה'.

פרשת תרומה. מצינו דבר פלא בענין כלי המשכן, כל הכלים יש להם מידה בתורה מה הוא מידת ארכם ורחבם, אבל למנורה אין מידה כלל, ונאמר רק שזה בא מכיכר זהב. ורק ברמב"ם מצינו שיעורו.

והנה **בבעל הטורים** ריש הפרשה כתב, תרומה הוא אותיות מ' תורה, שהתורה ניתנה למ' יום. וצ"ב מהו החידוש בזה. ובביאור הענין נראה, **שבירושלמי** (הוריות יח, ב) אמר רבי יוחנן כל אותן ארבעים יום שעשה משה בהר היה למד תורה ומשכחה, ובסוף נתנה לו במתנה, כל כך למה, בשביל להחזיר את הטיפשים. ומבאר שם בפני משה, ללמד לאלו ששוכחים תלמודם, שלא יתייאשו מללמוד, אלא יחזרו תמיד על לימודם, ויבטחו בה' שיתן להם התורה במתנה, כמו שנתן למשה וכו'.

נמצא דהיגע בתורה, יכול לקבלו במתנה, אף על פי שלפי כוחותיו אינו זוכר מה שלמד. וזה מה שבא לנו התורה

קידושא רבא

פרשת תרומה תשפ"ב לפ"ק

הה"ד (שה"ש ה) אני ישנה ולבי ער וכו' פתחי לי אחותי רעיתי, עד מתי אהיה מתהלך בלא בית, שראשי נמלא טל אלא עשו לי מקדש שלא אהיה בחוץ, עכ"ל המדרש.

וביאר כ"ק אאמור"ר זצללה"ה השייכות בין דברי המדרש, בהקדם דברי הגמ' (ברכות ח.) מיום שחרב ביהמ"ק אין לו להקב"ה בעולמו אלא ד"א של הלכה בלבד, והביאור בזה הוא, שבזמן שבית המקדש היה קיים, היה השראת השכינה גם בדברים גשמיים של זהב כסף ונחושת, שעל ידם נבנה הביהמ"ק, אבל משחרב ביהמ"ק סילק הקב"ה שכינתו מדברים תחתונים ונשאר רק בתורה, דאורייתא וקוב"ה חד הוא. וזהו מיום שחרב ביהמ"ק אין לו להקב"ה בעולמו אלא ד' אמות של הלכה.

הבית אהרן מקארלין אמר לאחד מחסידיו בענין לימוד המדרש פרשת תרומה, 'איך מאך דיר א שליח מצוה, שתגיד להאברכים שילמדו מדרש רבה על פרשת תרומה שמזה יכולים להיות חסיד' עכל"ק.

וראה במדרש (לג, א) ויקחו לי תרומה הה"ד (משלי ג) כי לקח טוב נתתי לכם תורתי אל תעזבו וכו' אמר הקב"ה לישראל מכרתי לכם תורתי כביכול נמכרתי עמה וכו' לפרוש ממנה איני יכול וכו' בכל מקום שאתם הולכים בית אחד עשו לי שאדור בתוכו שנאמר ועשו לי מקדש. ובאות ב': דבר אחר ויקחו לי תרומה וכו' אפילו סוררים הן, איני מניח אותם, ועמהם אני דר, שנאמר (תהלים סח, יט) ואף סוררים לשכון ק-ה אלקים. ובאות ג': ד"א ויקחו לי תרומה

“עמהם אני דר” שהוא דרגא פחות
 מלדור בתוכם. ג) דאף במצב של אני
 ישנה ולא שייך להיות בבחינת לדור
 עמהם בכל זאת “ולבי ער”, החלק אלוק
 ממעל, יש לו שייכות, והקב”ה מבקש,
 עשו לי מקדש עכ”פ “שלא אהיה
 בחוץ”, עכל”ק.

וזהו שנאמר **בבעל הטורים** שתרומה
 הוא תורה מ’, כי עתה בזמן הגלות, אין
 לו להקב”ה אלא ד’ אמות של הלכה,
 דהיינו לימוד התורה.

ובזה יתבאר דברי המדרש, שהפרשה
 כאן מיירי מבנין המשכן, אך עתה שאין
 לנו בעו”ה הביהמ”ק אין לנו השראת
 השכינה אלא ע”י התורה, לזה מביא
 המדרש שיש ג’ מדריגות של דביקות
 בתורה בזמן הגלות. א) כי לקח טוב
 נתתי לכם, ואז יש השראת השכינה ע”י
 התורה, וע”ז נאמר בית אחד עשו לי
 ש”אדור בתוכו”, שהקב”ה כביכול דר
 “בתוכם”. ב) אפילו בשעה שהם
 סוררים אפ”ה יש השראת השכינה ע”י
 התורה, אבל בזה כבר נאמר הלשון

סעודה שלישית

פרשת תרומה תשפ"ב לפ"ק

אך גם בתורה צריך לילך במתינות, כדאיתא במדרש (מצורע יט, ב) מי שטיפש אומר, מי יכול ללמוד את התורה, נזיקין ל' פרקים, כלים ל' פרקים, מי שפיקח מהו אומר, הריני שונה שני הלכות היום שני הלכות למחר, עד שאני שונה את כל התורה כולה.

וכן מצינו במדרש פר' נשא (יב, ג) בשעה שאמר לו הקב"ה ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם, אמר משה מי יוכל לעשות לו מקדש שישרה בתוכו, הנה השמים ושמי השמים לא יכלכלוך וגו' (מ"א ח), ואומר (ירמיה כג) הלא את השמים ואת הארץ אני מלא וגו', ואומר (ישעיה סו) השמים כסאי והארץ הדום

בפרשה של כלי המשכן כתיב ועשו ארון עצי שטים אמתים וחצי ארכו ואמה וחצי רחבו ואמה וחצי קמתו, וצפית אתו זהב טהור מבית ומחוץ תצפנו ועשית עליו זר זהב סביב (כה, ז).

ובמדרש (לד, ב) ועשו ארון, מפני מה בכל הכלים האלה כתיב 'ועשית', ובארון כתיב 'ועשו' ארון, א"ר יהודה ב"ר שלום, א"ל הקב"ה, יבואו הכל ויעסקו בארון, כדי שיזכו כולם לתורה. ובמאור ושמש (ד"ה ומזה) ועשו ארון עצי שטים, ארון רומז לתורה, עצי"י הוא עצה, שטי"ם בגימטריא שט"ן, רצה לומר, שהתורה הוא עצה נגד השטן.

את השם יתברך, צריך שילך ממדריגה למדריגה, ולא יקדים את המאוחר.

והנה בהמשך הכתוב נאמר, וציפית אותו זהב טהור, מבית ומחוץ תצפנו. ופירש"י שלשה ארונות עשה בצלאל, שניים של זהב ואחד של עץ, וכו' נתן של עץ בתוך של זהב ושל זהב בתוך של עץ וכו'. והקשה כ"ק אזמו"ר וצללה"ה למה מדייק כאן רש"י לכתוב שבצלאל עשה את הארונות, וכך בפרשת ויקהל כתיב ויעש 'בצלאל' את הארון, מה שלא נאמר כן בשום כלי אחר. וי"ל בהקדם עוד דיוק, שבהמשך דבריו מבאר רש"י דקודם נתן הארון של עץ בתוך הזהב, ואח"כ הזהב הפנימי בתוך של עץ, נמצא דקודם נעשה ה'חוקי' מצופה ואח"כ ה'בית', ואילו בקרא כתיב 'מבית ומחוץ תצפנו', דהיינו קודם מבית ואח"כ מחוץ.

וביאר, שאכן מצד השי"ת נחוץ יותר שמה שבפנים יהי זהב, אבל מצד

רגלי וגו', אמר הקב"ה איני מבקש לפי כחי, אלא לפי כחן. כשאני מבקש, כל העולם כולו אינו יכול להחזיק כבודי, ולא שמש אחד משלי. אלא אני איני מבקש מידך אלא עשרים בדרום ועשרים בצפון ושמונה במערב, לכך משה אמר יושב בסתר עליון וכו' שדי נתלונן, בצל שעשה לך בצלאל וכו'.

ובספה"ק קול שמחה עה"פ ועשו לי מקדש וגו' וכן תעשו (כ"ה ט). ופירש רש"י ז"ל לדורות. ובפשטות בא רש"י לפרש למה נאמר 'וכן תעשו', אחר שכבר נאמר 'ועשו' לי מקדש, ולכן פירש שזה ציווי לדורות, אך הרבי ר' **בונם זי"ע** מפרש את דברי רש"י [בדרך חסידות], דאחר שצווה הכתוב לעשות את המשכן וכל כליו, הוסיף, וכן תעשו, וזה בא לומר, שיעשו בדוקא לפי הסדר הזה, שלא יקדימו את המאוחר ולא יאחרו את המוקדם. ועל זה בא רש"י להוסיף, לדורות. כלומר שמכאן לימוד לדורות עולם, שכל איש הניגש לעבוד

צריך להקדים לכסות את החוץ בזהב, אך מצד ציווי הקב"ה אכן הסדר הוא, מבית ומחוץ תצפנו, כי ה'מבית' הוא העיקר.

כן יעזרנו ה' שנוכל להגות בתורה, ונזכה לגאולה במהרה.

הבריות צריכים לילך מדרגא לדרגא עד שבאים להפנים, ולכן קודם מתחילים עם החוץ לצפותו בזהב, עד שבאים אל הפנים. וע"כ הדגיש כאן רש"י שבצלאל עשה את הארון, שסדר העשיה בפועל של הארון היה לפי דרגות השייכות לבני אדם, ולכן היה

לפני חלוקת היין

שהניקוד שלו הוא על האות, והשני הוא המלאפום, שהוא באמצע האות. וטעם לדבר, כי נקודת החולם מרמז שהקב"ה הוא כל יכול, ואפילו למעלה מן הטבע, ולכן הנקודה היא על האות, לרמז שהיא למעלה מן הטבע.

ויש עוד בחינה שהיא מלאפום, שהוא נקודה באמצע האות, שרומז לנס נסתר שבתוך הטבע, ולכן הנקודה הוא באמצע האות, כיון שיש מקום לנטות לכאן ולכאן, ואפשר חלילה לחשוב שהוא טבע, ולכן נמי הנקודה היא באות

הקדושת לוי (ליקוטים חדשים) מבאר שיש קשר בין פרשת תרומה לפורים, דאמרו חז"ל (שבת צח:): והבריח התיכון בתוך הקרשים, תנא בנס היה עומד, ופירש רש"י ז"ל, שאחר שהקרשים נתונים באדנים לצפון למערב ולדרום היה נתנו ומבריח לשלשה הרוחות, ואין לך אומן יכול לעשות כן ובנס היה נכפף מאיליו, עכ"ל רש"י הק'.

והנה כל הנקודות של האלף ב"ת הם למטה מן האותיות, רק שתי נקודות אינם תחת האותיות, האחד הוא חול"ם

וזה הטעם שהברית התיכון היה עומד
בנס, ללמדינו שגם המלאפום היינו גם
מה שבתוך הטבע, הוא באמת למעלה
מן הטבע.

וא"ו, הנמשך למעלה, לרמוז שאפילו
זאת הבחינה היא למעלה מן הטבע,
ובזו הבחינה היה הנס דפורים, שהיה
כל הנס נסתר שהיא בתוך הטבע.

ליל שבת קודש

פרשת משפטים – שקלים – שבת מברכין אדר תשפ"ג לפ"ק

'שור' כי אזלת ידינו, שהוא ראָגָה והסתכלות, דהיינו שמירת העינים, 'הבור' הוא עם הארץ והולך בטל, מלשון שדה בור שאינה חרושה וזרועה, כמו אין הבור ירא חטא, המבעה (לדעה א') הוא 'שן' רומז לתאות אכילה, ו'ההבער' זה אש הכעס.

בקדושת לוי (פר' תצווה) מצינו דחודש אדר הוא כנגד יוסף, על כן יש כח מיוחד של קדושת יוסף בחודש זה, ויוסף כידוע נקרא שור כדכתיב וברצונם עקרו שור, וכן בכור שורו הדר לו, שכאמור זה הבחינה של שמירת העינים.

בהקדמת הספה"ק תפארת שמואל מובא שערך לראשונה את שולחנו

הרה"ק רבי צבי בן הבעל שם טוב זי"ע שאל את הרה"ק רבי פנחס קאריצער, איך עושים הכנה לקבל קדושת שבת, כדכתיב והיה ביום השישי והכינו את אשר יביאו, על זה השיב, שעל דבר הניתן מלמעלה, כיון שעדיין אינו יודע מה יתנו לו, אי אפשר לו לאדם להכין עצמו לזה, אך אפשר לעשות הכנה אחרת, על ידי שישמור עצמו מכל דבר רעה המזיק לנפש, ובזה יהא מוכן לקבל קדושת שבת.

איתא מהבעל שם טוב (צוואת הריב"ש קכ"א), על ארבעה אבות נזיקין המוזכרים בפרשה, השור והבור והמבעה וההבער, שאלו רומזים גם על ארבעה אבות נזיקין בנפש האדם, והמה, 'השור' הוא מלשון 'אַשְׁרָנוּ' וכן

להיות. ובזה נוכל לפרש 'דרך שק"ר הסר ממנו', שק"ר ר"ת שן קרן רגל, על ידי זה שהאדם נשמר מנזקי הנפש יוכל לקבל קדושת התורה, וזהו ותורתך חנני. כלומר בזה שהאדם נזהר מקלקל, נעשה כלי ראוי לקבל את הקדושה.

וההכנה להינצל מכל המזיקין, מתחיל בזה שמכניסים את ההשתוקקות לדברים שבקדושה, וכדאיתא **בשפת אמת** (לקוטים ר"ח אדר) לענין מחצית השקל, שעל ידי הנדיבות של האדם להשי"ת, מתבטלים התאוות והרצונות שאינם טובים, וכשנעשה בן חורין מתאוות היצה"ר, בא לידי שמחה. (ועיי"ש איך שביאר בזה, משמיעין על השקלים ועל הכלאים).

בגמרא תענית (כט, א) כשם שמשנכנס אב ממעטין בשמחה, כך משנכנס אדר מרבין בשמחה. ובאמת מהו השייכות בין שני דברים אלו, דמשתמשים בתיבת 'כשם', משמע שגדרם שוה, ולכאורה הם שני ענינים נפרדים. ונראה

בשבת קודש פרשת משפטים שנת עת"ר, כשלושה שבועות אחרי הסתלקות אחיו הישמח ישראל זי"ע, ופתח ואמר: דוד המלך מבקש מה' בתהילים (פרק קי"ט) 'דרך שקר הסר ממני, ותורתך חנני', מתחילה ביקש להסיר ממנו דרך שקר, רק לאחר-מכן הוסיף והתפלל 'ותורתך חנני', שיזכה לקבל תורה עם אמת ע"כ. והביא התעוררות גדול בדיבוריו אלו.

ועל פי האמור, אפשר לפרש, שמצאנו ג' אופנים של נזק השור, קרן שן ורגל, וכן ישנא ג' חלוקות אלו גם בנזקי העין, 'קרן' כולל בתוכו כל האופנים של כוונתו להזיק, היינו זה שעובר חטאים בפשיעה, 'שן' יש הנאה להזיקו, רומז לזה שאינו יכול להתגבר על תאוותיו, ויש 'רגל' שהזיקו מצוי, היינו אף בלי כוונה לנזק ובלי הנאה להזיקו, אלא סתם הולך בטל כבהמה, על כן אינו משים ליבו איך שנופל מן הפח אל הפחת. והם ג' דרכי הנזק שעלולים

וכו' פירוש שלא תקלקל את האברים ח"ו את השן באכילה, ואת העינים מלשמרן כראוי.

בגמרא שבת (קנב, ב) מובא הפסוק (קהלת יב, ז) והרוח תשוב אל האלהים 'אשר נתנה', ודורשים בזה, תנה לו 'כמו שנתנה לך', כמו שהוא נתן לך אותה בטהרה, אף אתה החזירהו בטהרה, משל למלך שנתן בגדי מלכות לעבדיו, הפקחין שמרו עליה כראוי, והטפשים עשו בהן מלאכה. לימים ביקש המלך את הבגדים, הפקחין החזירו אותן נקיים ומגוהצין, והטפשין החזירו כשהן מלוכלכין, על פקחין אמר, ינתנו הבגדים לאוצר והם ילכו לבתיהם לשלום, ועל הטפשין אמר, הבגדים ינתנו לכובס, והן יתחבשו בבית האסורים וכו'.

(שמעתי פעם מהרבי מסקולען זי"ע, חוזר על גמרא זו והוסיף, אם אין אתה יודע להוסיף עליה יותר ממה שקיבלת, אזי לפחות תחזירו כמו שקיבלת אותו, עכד"ק, ואף שזו נמי

דבחודש אב מתאבלים על הבית שחרב ואיננו, ויש בזה כללים איך למעט השמחה, אך חודש אדר מידה אחרת יש בה, שפותחים בקריאת פרשת שקלים, המורה שאנו שמשתוקקין לבית המקדש השלישי שיבנה במהרה, ועל כן נאמר שיש להשתמש באותה מידה של חודש אב, אך להיפך, בבחינת שמחים בבנין עירך.

כי ימכור איש את בתו לאמה לא תצא כצאת העבדים, ובזוה"ק (משפטים צו, א) מפרש בדרך מוסר, איש זה הקב"ה, את בתו זה הנשמה, לאמה, שנשלחת להיות משועבדת לגוף בעולם הזה, אזי מבקש הקב"ה, במטו מנייכו, בשעה שיגיע זמנה לצאת מהעולם, לא תצא כצאת העבדים, לא תצא מלוכלכת בחטאים, כדרך העבדים שמתלכלכים. **ובנועם אלימלך** שלא תצא כצאת העבדים בראשי אברים כגון שן ועין

והלך וגנב תרצע וכו'. קודם יש לבאר על פי פשט, אמאי רוצעין האוזן מפני ששמע בהר סיני וכו', הלוא טעם זה שייך בכל עובר עבירה, ששמע בהר סיני את הלא תעשה, ואם כן יהא נרצע באזנו, מפני אוזן זו ששמעה לא תעשה עבירה פלונית וכו'. ובפירוש לקט בהיר מביא דברי המהר"ל בגור ארי', דזה פשוט דעצם הרציעה אינו בגלל לא תגנוב, אלא עיקרו מחמת סימן עבדות כפי שעושים לכל עבד קבוע, ומעתה נשאר רק לדון היכן לעשות הסימן, ועל זה באו חז"ל וקבעו לרצוע את האוזן דוקא, ולא שאר אברים, מפני הטעם של אוזן זו ששמעה וכו'.

האמרי אמת ביאר בדרך מוסר את הטענה של אוזן זו ששמעה וכו', שבעצם איך יתכן שאיש זה לא שם ליבו לדברי התורה שנאמרה בהר סיני, אלא וודאי שאוזן זו שמעה הרבה ליצנות וניבול פה, ולכן שוב אינו יכולה לשמוע עוד דברי תורה, על כן יש לרצוע אותה

עבודה גדולה, שכן הנשמה יורדת לתוך עולם מלא קליפות, ולכן גם להחזיק נקי צריך לכך יגיעה, אך לפחות לזה צריך כל אחד להשתדל להגיע אליה).

ובאור החיים הק' פרשת בהר (כה, לו)
את כספך לא תתן בנשך וגו' כשאדם משלים תאות נפשו הבהמית, ומשתמש בכסופיו לדברים לא טובים, החטא נושך את האדם, ומטיל בו ארס המחשיך את אור הנפש, וזה פירוש, את כספך, הם הדברים שהאדם כוסף בהבלי העולם, לא תתן לו בנשך, כי טבעו לנשוך בנשמת האדם. **ובמרבית לא תתן אכלך פירוש,** אפילו דבר שהורשית לאכול, לא תרבה בו, כי כשאדם הולך אחר גרונו וממשיך תאוותו למותרות, אף בזה מחשיך את אור הנפש, כי כשזה קם זה נופל, כשמתרבה תאבון הגוף, מתמעט תאבון הרוחני.

ורצע אדונין את אזניו במרצע. וברש"י
 אוזן זאת ששמעה על הר סיני לא תגנוב

התלהבות גדול לעולם, והמטרה היא כדי שיוכלו לעובדו בלבב שלם, אך זה תלוי במקבלים, כי אם ח"ו המקבלים אינם מקבלים את השפע לעזר לעבודתו, אזי ח"ו מתהפכת לדין, דהיינו שמתהפך לכעס ושאר מדות לא טובות, שאף הם ממידת האש, וכידוע שעל ידי הכעס מסתלק הנשמה מהאדם.

וזהו 'כי תצא אש' מאת הקב"ה, הרי זה עזר גדול למען יהא התלהבות גדול לעבודתו, אך אם 'ומצאה קוצים' שהאש משתמשים בו שלא לטובה, אזי נהפך למשחית, 'ונאכל גדיש', שאף התבואה הטובה נהרסת, וזה רומז לנשמה, שהיתה צריכה לקבל את האש לצורך עבודת ה'.

ועל פי זה אפשר לבאר ענין 'מטבע של אש', כזה יתנו, שצריך להשתמש בכח האש כדי לעבוד את ה' עם חיות והתלהבות, וכדברי הרה"ק בעל

על שמיעת הליצנות. ובפרט לדעה הסוברת (ע' בכורות לו, ב) שרוצעין את האליה, הרי אמרו בכתובות (ה, ב) מפני מה אוזן כולה קשה והאליה רכה, שאם ישמע אדם דבר שאינו הגון יכוף אליה לתוכה, וכיון שלא נהג בה כראוי לה, רוצעין אותה.

וכך אמרו במדרש שיר השירים (א, כא) שהלב הוא ככוס מלא שמן, ואם נופל לתוכה טיפה של מים, יוצאת כנגדה טיפה של שמן, כמו כן אם נכנס דברי תורה ללבו של אדם יצא כנגדו דבר של ליצנות, ואם נכנס ללב דבר של ליצנות יצא כנגדו דבר של תורה ע"כ. ולכן הממלא את לבו בהבלים, קשה לו להכיל דברי תורה.

כי תצא אש ומצאה קוצים ונאכל גדיש. בדגל מחנה אפרים מביא את הפסוק (תהלים צז, ג) אש לפניו תלך ותלהט סביב צריו. שהקב"ה שולח אש

כמין מטבע של אש הראה לו הקב"ה למשה וא"ל כזה יתנו. שיהי' לכו בוער כאש לעבודתו יתברך, ובכך יזכה גם לאש אוכלה אש, לתקן את כל גופו.

(רשימה זו עדיין לא הושלמה, אנו מבקשים מכל מי שרשם, אנא ישלח אלינו, כדי שנוכל לצרפו בעתיד בס"ד)

השבוע היארציית של הבית ישראל מגור, הנהגתו היה בלבוש של שארפקייט, אך היה מלא חסד ורחמים, כ"ק אזמור"ר וצללה"ה התבטא פעם, 'דער בית ישראל איז געווען א ווייעכע'.

שמעתי מאדם חשוב, שבערב שבת קודש, כאשר בית מדרשו היה מלא בחסידים שבאו מקרוב ומרחוק, היה הרבי עדיין בחדרו בבגדי חול, ואחר פתח מעט את הדלת, הוציא רק את ראש ידו, ועברו כולם בסך ונגעו בקצות אצבעותיו לנטילת שלום, אח"כ סגר הדלת במרפקו, זרק את כובעו על

התולדות זי"ע, בספרו בן פורת יוסף, שמביא משל על איש אחד שלמד את אומנות הצורפות אצל הצורף, ואחר שגמר ללמדו, רשם לו את כל סדר העבודה, אך זאת לא רשם שצריך לשים בתחילת המלאכה גחלת של אש בתוך המפוח, כי זה מילתא דפשיטא ואין כל צורך להזכירו, אך זה האיש לא הבין אלא דברים ככתבם, ולא עלתה בידו כלום. והנמשל מובן כי עיקר גדול בעבודה שיעשה כל דבר עם התלהבות.

מסופר שהרבי ר' בונם מפרשיסחא זי"ע כאשר היה בדאנציג אשר במדינת דייטשלאנד, שמע איך מגיד אחד מפרש את מה שאמרו חז"ל שהראה לו מטבע של אש, היינו שנתנית המטבע צריכה להיות מתוך אש ההתלהבות, והרר"ב תמה איך זכו במקום כזה הרחוקה מחסידות לחדש ענין נשגב כזה.

וזהו באמת ענין השקלים לתקן את יסוד האש, כדברי המדרש תנחומא (כי תשא)

וברש"י, חללה של רשות. עומק לבס, שהוא צריך להיות לו לב לכמה מדינות, למס הקצוב ולכמה מלחמות ולכמה משפטים, והכל ביום אחד).

היה בחור מחוץ לארץ שהתקרב לחסידות, ולבש בעקיטשא בשבת, בחודש תשרי חזר לביתו, ובא להיפרד מהבית ישראל, לאחר שנסע לביתו, שלח הבית ישראל שליח לשיבה שלו, וביקש להביא לפניו את הבעקיטשא מהארון של הבחור ההוא, אחר כך חיפש שליח שנוסע למדינה ההוא, וצוה להביאו לביתו ולומר שהרבי שלח לו...

מאד לא נחה דעתו, מאלה שמשתמשים בדיבורים של נוסח קאצק, בדור שכבר לא שייך לזה, כי אכן לפעמים האמת מכאיב ומועיל לעבודה, אך זה נאמר בעיקר כדי שהאדם יתקן את עצמו, שידע לנקות עצמו מפניות, ויהא עבודתו עבודה אמת לשם שמים, אך כהיום אין אתנו יודע עד מה לנהוג בזה

הכורסא הוריד החאלעטיל ולבש הבעקיטשע וחבש על ראשו את השטריימל, ניגש לכיור ורחץ ידיו ופניו בחמין, ובין רגע פשט צורה ולבש צורה מאירה שבת'דיג, וכך נכנס לבית המדרש. הלוואי שגם אנחנו נדע מעט לפשוט צורה של חול ולהיות שבת'דיג.

סיפר לי אחד, שבשעתו היה צריך לתקן מעשיו, והבית ישראל תמיד היה חוזר ואומר לו, 'פון היינט אן וועסטו זיין גוט'?! ... ופעם כשאחד רצה לעשות תשובה, ופרט איזה חטא, אמר נו א נ'עבירהלע, כי רצה שיתחזק.

תקופה לאחר הסתלקותו הראה אחד **לכ"ק אזמו"ר זצללה"ה** את תמונתו, והגיב, 'יא דאס איז ער, ער איז געווען א 'חללה של רשות'! ...

(ראה גמ' שבת יא ע"א, אם יהיו כל הימים דיו, ואגמים קולמוסים, ושמים יריעות, וכל בני אדם לבלרין, אין מספיקים לכתוב חללה של רשות, מאי קראה, אמר רב משרשיא שמים לרום, וארץ לעומק, ולב מלכים אין חקר.

'האם אין אתם מדברים בשבת אלא בלשון הקודש'...

הרה"ק ר' איציקל מפשעווארסק, היה לו עבודה גדולה לחלק קוגעל בשבת, והיה לו כוונות גדולות בזה, ונהג לומר שמי שאוכל מהקוגעל שלו, לא יהא ציוניסט ולא יהא מזרחיסט, ולא רצה להמשיך, כי היה בידידות עם הבית ישראל... ישנם כמה מכתבים של הבית ישראל אליו.

פעם בא אחד לרבי איציקל עם קוויטל ופדיון להזכיר על לידה בניקל, לאחר שקרא הקוויטל ולקח הפדיון אמר, שלא נכתב כראוי, ועל כן צוה לו לצאת מן החדר לכתוב קוויטל חדש ויוסיף תיבות אלו: שתתמלא הריונה ותלד בניקל, ויכנס שוב. וכן עשה וחזר עם הקוויטל החדש, שאל הרבי, ומה עם הפדיון? על כן הוציא סכום קטן ונתנו, אך הרבי ביקש, שיתן שוב סכום כפי שנתן בראשונה. אחר שגמר לקרוא

לעבודת הבורא, ועל כן נשארה רק צורה חיצונית, ומזה באים לזלול בדברים מקודשים או פגיעה בזולת, כגון לומר בליל יום הקדוש, לאמיר דאווענען א מעריב, וכן היה מעשה בתקופת החידושי הרי"ם, שהיה רב גדול אחד, שהיה לו על שולחנו מודבק נייר שעליה כתוב שיויתי ה' לנגדי תמיד, לאחד מחסידי קאצק זה היה נראה מדי חיצוניות'דיג, על כן שאל את הרב, הלוא יודעים אתם ש"ס ופוסקים בעל פה, וכי רק זה הד' תיבות אין אתם זוכרים... והחידושי הרי"ם הקפיד על חסיד זה שהחציף פניו.

אגב אורחא, החסיד ר' משה מידנר זצ"ל ישב פעם בטיש אצל רבותיו, והעבירו שיריים מן הקוגעל, וישב לידו יהודי שרצה עוד חתיכה, וכבר העבירו הלאה את הצלחת, על כן אמר לר' משה 'כזית', כמי שצריך עוד מעט להשלים לכזית, שאלו ר' משה, ברמזי דחכמתא,

בגמרא ברכות (י, א) ישעיהו הנביא הלך לביקור חולים אצל חזקיהו, ואמר לו ישעיהו בנבואה, צו לביתך כי מת אתה ולא תחיה וגו', משום שלא עסק בפריה ורביה, על כך ענהו חזקיהו, שהיה לו סיבה טובה לכך, שכן ראה ברוח הקודש שילדיו לא יהיו הגונים וכו', אמר ליה בהדי כבשי דרחמנא למה לך, יש לך לקיים ציווי ה', והטוב בעיניו יעשה, על כן ביקש חזקיהו מיסעיהו שיתן לו את בתו לאשה, ואולי בזכות שתיהם יחד יולדו צדיקים, ועיי"ש ההמשך, שאמר כלה נבואתך וצא, כך מקובלני מבית אבי אבא אפילו חרב חדה מונחת על צוארו של אדם אל ימנע עצמו מן הרחמים. בסופו של דבר, יצא מהם מנשה שהעמיד צלם בהיכל, ואחר כך עשה תשובה.

הרה"ק רבי יונתן אייבשיץ ביערות דבש (ח"ב דרוש ט"ו) ביאר שחזקיהו אכן ראה ברוח הקדש שיוולד לו בן רשע, אך לא ידע שישוב בתשובה, כי את זה אי

קוויטל זה, חזר ואמר שעדיין חסר דבר מה, ושיוסיף עוד פעם תיבת 'בניקל' וכן 'בלי שום עין הרע', ויצא וכתב מחדש, ושוב ביקש 'פדיון' שלם, ואחר שקרא פעם השלישית, אמר שגם זה עדיין אינו מספיק, ויכתוב קויטל חדש ויוסיף בלי עין הרע ואח"כ לכתוב ארבע פעמים ח"ו [=חס ושלום]. האברך כבר לא נשאר לו מעות ולקח הלוואה, וכך נכנס עם פדיון נוסף, ורק עתה בירכו הרבי.

ואכן לימים הרופא אמר שזה מקרה מאד קשה, ואין מה לעשות, החסיד רץ לרבי, וסיפר את דברי הרופא, אמר הרבי: תגיד לו, 'אנו הבאנו אותו עד כאן, ואנו נמשיך להביאו הלאה'... הגבאי ששימש את הרה"ק ר' איציקל בתקופה ההוא שמר את ארבעת הקוויטלעך, ובעת נישואי הבן הנולד, מסרם למשפחה.

בדברי חז"ל (מדרש רות ה, ו) כמו שנאמר (דברי הימים ב, לג יא), ויבא עליהם ה' את שרי הצבא אשר למלך אשור וילכדו את מנשה 'בחוחים', דהיינו שהכניסו אותו לקדירה של נחושת, והיו מסיקים אש מתחתיו, והיה עומד וצווח, צלם פלוני צלם פלוני, והיה הצילנו. כיון שראה שלא הועילוהו כלום התחיל לעשות תשובה ואמר, זכור הייתי שהיה אבא מקרא אותי הפסוק (דברים ד, ל) בצר לך ומצאוך כל הדברים האלה, ושבת עד ה' אלקיך, כי אל רחום ה' אלקיך. ועתה אני צועק אליו וכו'. באותה שעה עמדו מלאכי השרת וסתמו כל החלונות של מעלה, ואמרו לפניו רבון העולם, אדם שהעמיד צלם בהיכל אתה מקבלו בתשובה? אמר להם אם איני מקבלו בתשובה, הריני נועל פתח בפני כל בעלי תשובה. מה עשה הקב"ה, חתר לו חתירה מתחת כסא כבודו, ממקום שאין מלאך יכול לשלוט.

אפשר להשיג, כיון שהוא נגד שורת הדין, שכן הקב"ה ריחם עליו וחתר לו חתירה מתחת כסא כבודו, ועשה לו שביל מוצנע לבל יקטרגו עליו מלאכי השרת, וזה שער מיוחד לדופקי בתשובה.

ואכן בגמרא סנהדרין (קג, א) מצינו, אמר רבי יוחנן כל האומר מנשה אין לו חלק לעולם הבא, מרפה ידיהן של בעלי תשובה וכו', שכן מנשה עשה תשובה שלושים ושלוש שנים וכו', מלמד שעשה לו הקדוש ברוך הוא כמין מחתרת ברקיע כדי לקבלו בתשובה מפני מדת הדין, וברש"י שמידת הדין היתה מעכבת שלא להקביל פני מנשה בתשובה, ועשה הקדוש ברוך הוא מחתרת ברקיע ופשט ידו וקבלו, בלא ידיעת מדת הדין.

והנה מנשה עשה תשובה שלא מרצונו אלא מתוך יסורים גדולים ובכל זאת התקבל בתשובה, והדברים מפורשים

כאומר לכשתגנב ותרצה ותשלמיני (ועיי"ש אם הוי מטעם משיכה או חצר וכו') פי' אף שחטא האדם ובאמת חייב הוא, ברצון אמיתי לשוב לה' זדונות נעשין לו כזכיות.

הרה"ק רבי מאיר יחיאל מאוסטראווצא, ביאר בדרך דומה את הפסוק **אם במחתרת יבוא הגנב,** שלפעמים זה שהלך אחר יצרו כבר אינו יכול לשוב כיון שמידת הדין מקטרגת נגדו, על כן העצה היעוצה, שיבוא במחתרת, דהיינו שיעמוד לפני ה', ויצעק אליו עד שיחתור לו חתירה מתחת כסא כבוד כפי שנעשה למנשה, וזה גם מרומז בלשון חז"ל גנבא אפום מתרתא רחמנא קריא, ואם יצעק, יפתח לו שער מיוחד, כי תמיד אפשר להתקרב להקב"ה על ידי שביל נסתר.

משנכנס אדר מרבין בשמחה, בכל השנה צריך להיות בשמחה, ובחודש

כי יתן איש אל רעהו כסף או כלים **לשמור וגו',** ובשפת אמת (תרל"ה) לומד מדיני השומרים דרך בעבודת ה', כי יתן איש אל רעהו כסף או כלים לשמור וגו', הקב"ה נותן לאדם כסף וכלים לשמור, כסף הוא הכיסופין והחשק, וכלים היינו כוחות הגוף המיוחדים לעבודתו ית', והאדם חייב לשמור עליהם כדין שומר שכר, שכן שכרו כפול מן השמים, והנה היצה"ר הוא השטן הוא הגנב, בא לגנוב מן האדם, והנה מדיני השומרים הוא, שאם שולח יד בפקדון מתחייב באונסין, ולכן מי שאינו מרחיק עצמו מן התענוגים, מתחייב אף באונסין. ועוד יש ללמוד מכאן, שאם חוזר בתשובה ותופס את הגנב, הרי זה מקבל כפל, היינו אם האדם ניצול ממנו יש לו יתרון כי הגנב משלם כפל, ולא זו בלבד, אלא אפילו רק אמר 'הריני משלם', ונותן לבו לשוב להשי"ת ברצון שלם, כבר נפסק שקונה את הכפל, וכדביארו בגמרא שהרי זה

גדר חדש של עד דלא ידע. במגליה
נאמר, החודש אשר נהפך מיגון
לשמחה, נמצא דבכל החודש יש את
הענין של 'ונהפוך הוא אשר ישלטו
היהודים המה בשונאיהם'.

אדר מרבין בכל מיני שמחה, וכדמצינו
בחודש אב, שכל דבר המשמח אין
לעשות, כגון נטיעה של שמחה
וכדומה, הוא הדין כאן, יש להדר אחר
כל מיני שמחה, ובפורים עצמו יש כבר

אחר הבדלה

פרישת משפטים תשפ"ב לפ"ק

השבוע הוא יומא דהילולא של ר' מרדכי יפה בעל הלבושים, אא"ז הרה"ק מווארקיי זי"ע מתייחס אחריו, (אינן ידוע בדיוק כל הסדר היחס).

בהקדמה לספרו כותב שאחר שראה שהבית יוסף כתב חיבור על הטור, רצה 'הלבוש' לעשות ספר של פסקי הלכות, ואחר ששמע שגם זה כבר נעשה ע"י הבית יוסף בספרו 'שולחן ערוך', החליט לכתוב ספר הבא להרחיב את פסקי השו"ע, אבל אז שמע שרבו הרמ"א כבר מבקש לעשות כן, [הוא היה תלמיד מובהק של הרמ"א] וע"כ החליט הלבוש לכתוב חיבור ממוצע, שיהא נכתב בקיצור נמרץ, וגם יהא בה הלכות עם טעמיהן, בתוספת סברות לכל פסק הלכה.

אכן ידוע שיש שלושה ספרים שהלכו בדרך דומה, וסדרו עניניהם באופן שיאירו עיניהם של ההוגים בספריהם, לברר כל חמירא, הלכות יחד עם טעמיהם, בעט סופר מהיר ובלשון זהב נחמדה, והמה הרמב"ם הלבוש ושו"ע הרב, שנקטו מצד אחד לשון קצרה, ומאידך טעמים וביאורים קצרים וקולעים.

בהקדמה לספרו כותב שמלכתחילה רצה להרחיב גבולו בתלמידים ולהרביץ תורה ברבים, אך כיון שלא מצא מבקשי לקח כלבבו, כי כולם עוסקים בהבלי עולם, ואינן עוסקים בידיעת אמיתת התורה, על כן שינה טעמו להפיץ התורה בכתיבת ספרים.

ובפשטות שמות ספריו הם מפני ששמו מרדכי, ועל כן נתן שמות על פי הפסוק שנאמר אצל מרדכי הצדיק, ומרדכי יצא מלפני המלך בלבוש וגו'.

מסופר שהטעם שזכה לחבר ספרי הלבוש, הוא מפני מעשה שהיה. בהיותו מגדולי הדור היה נכבד אף בעיני השרים והעמים, ומצא מהלכים אצל מלכי ארץ, פעם אחת ניסו להדיחו ולהכשילו בדבר עבירה, ולא היה מקום לברוח, ולכן דחק עצמו דרך ביב השופכין והלכלוך, וכך ניצל מן הנסיון. וכיון שהיה לבוש באותו שעה בעשרה מלבושים לכן זכה מן השמים לחבר עשרה ספרים שיאירו את העולם, כנגד עשרת הלבושים שנתלכלכו לכבוד הבורא.

נביא ב' קטעים מספרות הלבוש המובאים בספרו. הנה בהלכות ברכת התורה (או"ח סימן מז) כתב שאין שייך לומר על התורה ברכה לאחריה כיון שאין זמן בכל היום ובכל הלילה, שהוא לאחריה. ומוסיף בלשונו הזהב, שזה טעם נכון למנהגינו שאנו מברכין בכל בוקר שתי ברכות על התורה, 'לעסוק בדברי תורה', ו'אשר בחר בנו' וכו', הראשונה נחשבת לברכה אחרונה על הלימוד של אתמול, וכן והערב נא וכו' אנו מתפללין שיערב בפינו כל מה שלמדנו אתמול, ולא תשכח ממנו נעימות טעמה, אף על פי שנלמוד היום יותר, נתפלל שלא ידחה טעם מפני טעם, עיי"ש.

ובאו"ח סימן רכ"ד סעיף ז', כתב להבדיל בין הרואה חכמי אומות העולם, החכמים בחכמת העולם שמברך 'שנתן' מחכמתו לבשר ודם, וברואה חכמי ישראל אומר 'שחלק' מחכמתו ליראיו, ונראה לי הטעם, שחכמי ישראל יש בהם חכמת התורה, אשר ארוכה מארץ מדה ורחבה מיני ים, לכן אפילו הם

חכמים גדולים עדיין לא הגיעו לידיעת כל סודותיה אלא רק חלק ממנה, אבל חכמת האומות שאין יודעים רק השבע חכמות, בזה יכולים לבא עד סוף כל החכמות ההם, לכך נופל עליהם לשון 'נתן' שהיא כולה בידם, ואין בה יותר. זכותו יגן עלינו ועכי"א, א גוטע וואך, א פרייליכער וואך.

צדקת יצחק

קופת החסד

צדקת
יצחק

קמחא דפסחא | עזר לילדות

מתנות לאביזנים | צרכי יום

עש"ק יתרו תשפ"ג לפ"ק

בעזהש"ת

הודעה חשובה

בענין המצות המהודרות

הננו לבשר שבסייעתא דשמיא עלה בידינו להשיג על ידי נדיבי לב
מצות במחיר מיוחד לאברכי כולל ולמשפחות ברוכות ילדים

רגילות: 22\$

ראזעווע: 24\$

להזמנות אפשר להתקשר: 347.460.5223

או לשלוח לאימעיל: info@tzidkasyitzchok.org

הכמות במחיר מיוחד מוגבל על כן נא להזדרז ולהירשם

כדי שנוכל לסדר הכל על צד היותר טוב

בברכה

הגבאים

צדקת יצחק

קופת החסד

צדקת
יצחק

קמחא דפסחא | עזר לילדת

מתנות לאביזנים | צרכי יום

ע"ש הר"ק סאמיטאוויץ'
בשנת ה'תשס"ג

חמשה עשר בשבט תשפ"ג לפ"ק

בעזה"ש"ת

כָּל דְּעָרִידְ יִיתִי וַיִּפְסַח

לאנשי שלומינו וידידנו היקרים הי"ו

בימים אלו אנו יושבים על הרשימות

בהכנה לקראת חג הפסח

לחלוקת קמחא דפסחא וצרכי יום טוב

נבקש להביא לידיעת הגבאים

על כל אחד הזקוק לתמיכה לקראת החגים

או לשלוח לאימעיל:

info@tzidkasyitzchok.org

כדי שנוכל להתארגן כראוי

בברכה הגבאים

בארא פארק: הר"ר משה ערליך, הר"ר נפתלי ערליך

מאנסי: הר"ר חיים רוזמאן לעיקוואד: הר"ר העשי פאללמאן

בארה"ק: הר"ר זלמן לעווין

צדקת יצחק

צדקת
יצחק

קופת החסד

קמחא דפסחא | עור ליולדת

ערב פורים תשפ"ב לפ"ק

מתנות לאביונים | צרכי י"ט

בעוהש"ת

ע"ש תה"ק באמישינסא ו"ע
במסגרת כ"ק אסודר שליט"א

נבשי בשאלתי ועמי בבקשתי?

הן ידוע לכל פעולות קופת החסד "צדקת יצחק" העומדת לעזר וסעד למושפחות רבות מאנ"ש לחלצם ממיצר להוציאם מדחקם ולהחיות נפשותם ונפשות ביתם בתמיכות הגונות, בימים אלו אנו פותחים את

מגבית 'מתנות לאביונים' תשפ"ב

על כן נבקש מכל אנ"ש שיחי' להשתתף במגבית זו בעין יפה וברוח נדיבה אשר רב ההכנסה של קופה זו היא אך ורק מנדבת לבם של אנ"ש, ובזה מקיימים בהידור רב מצוות "והי אחיך עמך" ומצוות היום של "מתנות לאביונים" וזכות הצדקה יעמוד לכם להתברך בכל מיילי דמיטב וימלא ה' כל משאלות לבכם לטובה ולברכה.

נדבת לבכם אפשר למסור לגבאים:

בארא פארק: הר"ר משה ערליך, הר"ר נפתלי ערליך

מאנסי: הר"ר חיים רוזמאן, לעיקוואד: הר"ר העשי פאללמאן

בארה"ק: הר"ר זלמן לעווין

Make checks payable to: Beth Hamedrach Chasidei Amshinov
Credit Card: Tzidkasyitzchok.org (and select Tzidkas Yitzchok)
Zelle or Paypal: Amshinov15@gmail.com
And write "Tzidkas Yitzchok" in the memo

בית המדרש החסידי אמשינאוו
בנשיאות כ"ק אדמו"ר שליט"א

4408 15th Ave Brooklyn NY 11219

בס"ד

לקיים את ימי הפורים האלה בזמניהם

הננו להודיע סדר הזמנים לימי הפורים הבעל"ט

- מנחה תענית אסתר..... 6:15
- מעריב וקריאת המגילה..... 6:45
- שחרית..... 8:00

נתינת זכר למחצית השקל לפני קריאת המגילה

- קריאת המגילה..... 9:20
- משתה היין ומעודת פורים..... משעה 2:00

בבית כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א בבנין ביהמ"ד

- מנחה..... 6:00

המשך מעודת פורים בבית מדרשינו בליווי כלי זמר בתופים

ובמהולות בשעה 7:30

הגבאים

ביהמ"ד רחסידי אמשינאוו

בנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

עירש"ק תרומה ב' אדר תשפ"ג לפ"ק

בעוה"ש"ת

שמח תשמח רעים אהובים

כרוב שמחה וחדוה הגנו כזה להזמין

את כל מתפללי ולומדי בית מדרשנו ואנ"ש שיחיו

לבא ולהשתתף בשמחת

שבע ברכות

שאנו עורכים לכבוד השמחה הכפולה במעוננו

שמחת נישואי בת ידידנו

מו"ה חיים דוב קופיעץ שליט"א

בעל קורא נאמן דבית מדרשנו

ושמחת נישואי בן ידידנו גבאי בית מדרשנו המסודר בלב
ונפש חפיצה, לכל צרכי ומתפללי בית מדרשנו,

מו"ה משה ערליך שליט"א

שתתקיים אי"ה ביום א' פרשת תצוה הכעל"ט

בבית מדרשנו

בשעה 1:30 בצהריים

המחכים לקראת בואכם

הנהלת בית המדרש